

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้เสนอผลการวิจัยออกเป็น ๒ ตอนดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยแยกคำนวณดังนี้
  - ๑.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและสัมฤทธิผลทางการเรียน
  - ๑.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทาง
ค่านการ เรียน
  - ๑.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางการ เรียนและการรับรู้ความ
ถนัดทางค่านการ เรียน
๒. การเปรียบเทียบความวิตกกังวล โดยแยกคำนวณดังนี้
  - ๒.๑ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศในแต่ละ
ค่านและโดยส่วนรวม
  - ๒.๒ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการ
ศึกษาในแต่ละค่านและ โดยส่วนรวม
  - ๒.๓ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างกลุ่มในแต่ละ
ค่านและโดยส่วนรวม
  - ๒.๔ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาในค่านสัมฤทธิผลทาง
การ เรียนและในค่านการรับรู้ความถนัดทางค่านการ เรียน
  - ๒.๕ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความ
ถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชา
การของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการ ของ
ตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ผู้วิจัยคำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวล สัมฤทธิผลทางการเรียน และคะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มและโดยส่วนรวมโดยคำนวณทีละคู่ ดังปรากฏในตาราง ๒

ตาราง ๒ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวล สัมฤทธิผลทางการเรียน และคะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน

กลุ่มที่	N	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง		
		ความวิตกกังวลและ สัมฤทธิผล	ความวิตกกังวลและ การรับรู้ความถนัด	สัมฤทธิผลและ การรับรู้ความถนัด
๑	๘๒	-.๑๘	-.๒๒*	-.๐๘
๒	๕๐	-.๐๑	.๑๕	-.๑๑
๓	๓๕	.๐๕	-.๐๕	.๐๕
๔	๕๑	-.๒๕*	.๑๕	-.๑๖
๕	๕๒	.๐๑	-.๐๑	.๐๘
๖	๖๓	.๐๘	.๐๑	-.๐๐
๗	๓๘	-.๑๘	-.๑๑	.๐๑
๘	๖๘	-.๑๑	.๐๘	-.๐๕
๙	๖๘	-.๐๓	.๒๒	.๒๕*
รวม	๕๐๐	-.๑๐*	-.๑๓**	.๒๗**

**
P < .๐๑

* P < .๐๕

จากตาราง ๒ ปรากฏว่า

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลและสัมฤทธิผลทางการเรียน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวมเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๑๐$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละกลุ่มไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความวิตกกังวลทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๔) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๒๕$)

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลและคะแนนการรับรู้ความวิตกกังวลทางการเรียน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวมเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = -.๑๓$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละกลุ่มไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง โดยที่มีการรับรู้ความวิตกกังวลทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๒๒$)

ค. ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางการเรียนและคะแนนการรับรู้ความวิตกกังวลทางการเรียน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวมเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = .๒๗$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละกลุ่มไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๕) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไปในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = .๒๔$)

๒. การเปรียบเทียบความวิตกกังวล

๒.๑ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศในแต่ละด้านและโดยส่วนรวม

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในด้านต่าง ๆ คือ ด้านการเรียน ด้านครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ด้านทั่วไปรวมทั้งความวิตกกังวลโดยส่วนรวมทั้งปรากฏในตาราง ๓

ตาราง ๓ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในแต่ละด้าน และความวิตกกังวลโดยส่วนรวม

ความวิตกกังวล ด้านต่าง ๆ	ชาย			หญิง			t
	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านการเรียน	๒๑๐	๕.๘๑	๔.๓๓	๒๕๐	๑๐.๓๓	๔.๓๘	๒.๓๒ *
ด้านครอบครัว	๒๑๐	๒.๘๔	๒.๗๔	๒๕๐	๑.๗๕	๑.๕๒	๔.๘๐ **
ด้านความสัมพันธ์	๒๑๐	๖.๕๕	๓.๕๐	๒๕๐	๖.๐๓	๓.๓๔	๑.๓๖
ด้านทั่วไป	๒๑๐	๒๑.๑๔	๕.๕๘	๒๕๐	๒๑.๕๐	๕.๕๕	๐.๘๖
โดยส่วนรวม	๒๑๐	๔๐.๒๘	๑๗.๕๕	๒๕๐	๔๐.๔๔	๑๖.๐๑	๐.๑๑

** $P < .๐๑$

* $P < .๐๕$

จากตาราง ๓ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๒ ด้าน คือ นักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = ๒.๓๒$) และนักศึกษาชายมีความวิตกกังวลทางด้านครอบครัวมากกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๔.๘๐$) ส่วนความวิตกกังวลด้านอื่น ๆ คือความวิตกกังวลทางความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปรวมทั้งความวิตกกังวลโดยส่วนรวมนั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

๒.๒ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการศึกษา ในแต่ละค้ำและโดยส่วนรวม

จากการสุ่มนักศึกษาออกตามระดับชั้นการศึกษา ๕ ชั้น คือ นักศึกษาประกาศนียบัตร วิชาการศึกษปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษปีที่ ๑ และปีที่ ๒ และนักศึกษาประกาศนียบัตรประถมศึกษาจำนวนชั้นการศึกษาระยะ ๑๐๐ คน ผู้วิจัยจึงได้คำนวณเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาในแต่ละค้ำ คือ ค้ำการเรียน ค้ำครอบครัว ค้ำความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ๆ ค้ำทั่วไป รวมทั้งความวิตกกังวล โดยส่วนรวมโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียวดังตาราง ๔

ตาราง ๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการศึกษาในแต่ละค้ำและความวิตกกังวลโดยส่วนรวม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับชั้นการศึกษาระยะ ๑๐๐ คน

ชั้น ความ วิตกกังวล	ป.กศ. ๑		ป.กศ. ๒		ป.กศ. สูง ๑		ป.กศ. สูง ๒		ป.ป.		เรโซ เอฟ
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การเรียน	๑๑.๑๐	๔.๔๒	๘.๘๗	๔.๒๖	๑๐.๓๑	๔.๔๘	๘.๘๖	๔.๐๘	๑๐.๓๘	๔.๖๓	๑.๑๒
ครอบครัว	๒.๕๖	๒.๕๕	๒.๒๓	๒.๐๘	๒.๐๖	๒.๓๘	๒.๒๕	๒.๕๒	๒.๐๕	๒.๒๒	.๗๙
ความสัมพันธ์	๖.๗๒	๓.๕๘	๖.๐๕	๓.๑๖	๖.๑๔	๓.๘๗	๖.๒๑	๓.๖๗	๕.๘๘	๓.๕๔	.๖๕
ทั่วไป	๒๑.๗๓	๘.๕๓	๒๐.๕๘	๘.๗๕	๒๑.๘๘	๘.๘๘	๒๓.๓๘	๘.๗๔	๒๐.๓๐	๑๐.๒๘	๑.๖๔
ส่วนรวม	๔๒.๑๑	๑๖.๘๔	๓๘.๗๓	๑๔.๕๔	๔๐.๕๐	๑๗.๔๗	๔๑.๘๑	๑๖.๘๘	๓๘.๗๒	๑๗.๒๘	.๘๔

จากตาราง ๔ พบว่า นักศึกษาทั้ง ๔ ระดับชั้นการศึกษามีความวิตกกังวลในค้ำต่าง และความวิตกกังวลโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๓ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษา ระหว่างกลุ่ม ๕ กลุ่มในแต่ละค้ำนและโดยส่วนรวม

จากการแบ่งนักศึกษาออกตามสัมฤทธิผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางค้ำนการ เรียนจะได้นักศึกษา ๕ กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวล ดังปรากฏในตาราง ๕

ตาราง ๕ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มในแต่ละค้ำนและความวิตกกังวลโดยส่วนรวม

กลุ่ม	N	การเรียน		ครอบครัว		ความสัมพันธ์		ทั่วไป		ส่วนรวม	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
๑	๘๒	๘.๒๖	๔.๔๕	๑.๓๘	๒.๕๒	๕.๓๘	๓.๓๓	๑๘.๓๕	๕.๖๖	๓๔.๓	๑๖.๘๘
๒	๕๐	๑๐.๕๐	๔.๔๑	๑.๘๔	๑.๘๘	๖.๘๘	๔.๓๒	๒๕.๕๔	๑๐.๑๘	๔๕.๕๖	๑๘.๓๘
๓	๓๕	๑๑.๔๓	๓.๘๘	๒.๐๓	๑.๓๓	๖.๔๘	๓.๓๘	๒๒.๖๐	๕.๓๓	๔๒.๕๔	๑๖.๑๕
๔	๕๓	๕.๔๓	๔.๕๒	๒.๒๘	๒.๓๖	๖.๑๖	๓.๓๑	๒๐.๓๓	๑๐.๕๔	๓๘.๖๓	๑๘.๐๘
๕	๕๒	๕.๘๓	๔.๐๑	๑.๘๘	๒.๐๐	๕.๕๐	๓.๑๓	๒๐.๑๒	๕.๘๔	๓๓.๓๓	๑๕.๓๖
๖	๖๓	๑๑.๒๕	๔.๒๔	๒.๑๐	๑.๘๒	๖.๑๕	๒.๕๔	๒๒.๕๕	๘.๓๕	๔๒.๑๓	๑๓.๒๖
๗	๓๔	๑๑.๐๖	๔.๓๑	๒.๘๘	๒.๘๓	๖.๔๑	๓.๓๓	๒๐.๕๑	๕.๕๑	๔๑.๒๓	๑๖.๕๐
๘	๖๔	๑๐.๖๔	๔.๓๘	๒.๓๓	๒.๒๐	๕.๕๓	๓.๓๖	๒๑.๓๕	๕.๖๑	๔๐.๓๓	๑๖.๕๖
๙	๖๕	๑๑.๘๘	๔.๐๑	๓.๐๕	๒.๓๖	๗.๐๖	๓.๕๑	๒๑.๘๓	๕.๒๖	๔๓.๕๕	๑๖.๑๓
รวม	๕๐๐	๑๐.๓๔	๔.๓๓	๒.๓๑	๒.๒๓	๖.๒๒	๓.๕๘	๒๑.๕๘	๕.๖๘	๔๐.๓๓	๑๖.๒๒

ผู้วิจัยได้แสดงคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มในแต่ละค้ำน คือ ค้ำนการเรียน ค้ำนครอบครัว ค้ำนความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ค้ำนทั่วไป รวมทั้งความวิตกกังวลโดยส่วนรวม ดังปรากฏในตาราง ๖ ตาราง ๕ ตาราง ๑๖ ตาราง ๑๔ และตาราง ๑๗.

ตาราง ๖ คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางด้านการเรียนของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

สัมฤทธิ์ผลในการเรียน	การรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๘.๒๖	๑๐.๕๐	๑๑.๘๓
ปานกลาง	๘.๘๓	๘.๘๓	๑๑.๒๕
ต่ำ	๑๑.๐๖	๑๐.๖๘	๑๑.๘๘

จากตารางที่ ๖ ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางด้านการเรียนของนักศึกษา ๕ กลุ่มโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว ดังปรากฏในตาราง ๗

ตาราง ๗ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางด้านการเรียนของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๖๓๘.๘๒	๘	๗๙.๓๐	๘.๓๕**
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๘๘๖๖.๘๒	๘๘๑	๑๘.๒๒	
ผลรวม	๙๕๐๕.๖๔	๘๘๙		

**

$P < .๐๑$

ผลจากตาราง ๗ ทำให้ทราบว่านักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มตามวิธีของ นิวแมน-คูอิส (Newman-Kuols Procedure) ดังปรากฏในตาราง ๘.

ตาราง ๘ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางด้านการเรียนของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

กลุ่มที่	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	r	$q\sqrt{MS_W/n_h}$	
ความวิตกกังวล	๘.๒๖	๘.๘๓	๘.๘๓	๑๐.๖๔	๑๐.๘๐	๑๑.๐๖	๑๑.๒๕	๑๑.๔๓	๑๑.๖๘		
๑	๘.๒๖	๑.๑๘	๑.๕๗	๒.๓๘*	๒.๖๔*	๒.๘๐*	๒.๙๒**	๓.๑๗**	๓.๒๒**	-.๘	๓.๐๒
๒	๘.๘๓		.๖๐	๑.๒๑	๑.๕๗	๑.๖๓	๑.๘๒	๒.๐๐	๒.๐๕	-.๘	๒.๘๗
๓	๘.๘๓			.๘๑	๑.๘๗	๑.๒๓	๑.๖๐	๑.๖๐	๑.๖๕	-.๗	๒.๘๑
๔	๑๐.๖๔				๒.๕๘	.๕๒	.๖๑	.๗๘	.๘๔	-.๖	๒.๘๐
๕	๑๐.๘๐					.๑๕	.๓๕	.๕๓	.๕๘	-.๕	๒.๓๐
๖	๑๑.๐๖						.๒๐	.๓๗	.๔๒	-.๔	๒.๑๖
๗	๑๑.๒๕							.๑๘	.๒๒	-.๓	๑.๘๗
๘	๑๑.๔๓								.๐๕	-.๒	๑.๖๕
๙	๑๑.๖๘										

** พิสูจน์มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

* พิสูจน์มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตารางที่ ๘ ปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๓ กลุ่มที่ ๖ กลุ่มที่ ๗ กลุ่มที่ ๘ และกลุ่มที่ ๙ มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มที่ ๑ โดยนักศึกษาในกลุ่มที่ ๓ กลุ่มที่ ๖ และกลุ่มที่ ๘ มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และนักศึกษาในกลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๗ และกลุ่มที่ ๘ มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนนักศึกษาในกลุ่มอื่น ๆ มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๕ คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางคำนครอบครัวของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	การรับรู้ความถนัดทางคำนครอบครัว		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๑.๗๘	๑.๘๘	๒.๐๓
ปานกลาง	๒.๒๘	๑.๘๘	๒.๑๐
ต่ำ	๒.๘๘	๒.๓๓	๓.๐๘

จากตาราง ๕ ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางคำนครอบครัวของนักศึกษา ๕ กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว ดังปรากฏในตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางคำนครอบครัวของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๕๘.๘๐	๘	๗.๓๕	๒.๒๗*
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๒๖๑๓.๗๕	๔๘๑	๕.๔๔	
ผลรวม	๒๖๗๒.๕๕	๔๘๙		

* $P < .05$

จากตาราง ๑๐ พบว่า นักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลทางคำนครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มตามวิธีนิวแมน-คูลส์ ดังปรากฏในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางด้านการสอบควีนของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

กลุ่มที่	๑	๒	๕	๓	๖	๔	๘	๗	๕	r	$q \sqrt{MS_W / n_h}$
ความวิตกกังวล	๑.๗๘	๑.๘๔	๑.๘๘	๒.๐๓	๒.๑๐	๒.๒๘	๒.๓๓	๒.๘๘	๓.๐๕		
๑	๑.๗๘	.๐๖	.๑๐	.๒๕	.๓๒	.๔๘	.๕๕	๑.๑๐	๑.๓๑	-.๕	๑.๕๓
๒	๑.๘๔		.๐๕	.๑๘	.๒๖	.๔๔	.๕๘	๑.๐๕	๑.๒๗	-.๘	๑.๕๐
๕	๑.๘๘			.๑๔	.๒๑	.๓๘	.๕๔	๑.๐๐	๑.๒๐	-.๗	๑.๓๖
๓	๒.๐๓				.๐๗	.๒๕	.๓๐	.๘๕	๑.๐๖	-.๖	๑.๓๑
๖	๒.๑๐					.๑๘	.๒๓	.๗๘	.๕๕	-.๕	๑.๒๖
๔	๒.๒๘						.๐๕	.๖๑	.๘๑	-.๕	๑.๐๘
๘	๒.๓๓							.๕๕	.๗๖	-.๓	๑.๐๘
๗	๒.๘๘								.๒๑	-.๒	๑.๕๐
๕	๓.๐๕										

ผลจากตาราง ๑๑ ปรากฏว่านักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งขัดกับผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางการเรียนของนักศึกษา ๕ กลุ่มในตาราง ๑๐ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาแต่ละกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกันมาก จนไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของกลุ่มนักศึกษาใดๆ ใดกลุ่มหนึ่ง เมื่อทดสอบตามวิธีของนิวแมน คูลส์

ตาราง ๑๒ คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น
ของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	การรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษา		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๕.๓๘	๖.๘๘	๖.๘๘
ปานกลาง	๖.๑๖	๕.๘๐	๖.๑๘
ต่ำ	๖.๘๑	๕.๘๗	๗.๐๖

จากตาราง ๑๒ ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่นของนักศึกษา ๕ กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียวดังปรากฏในตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่นของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๑๓๘.๘๐	๘	๑๗.๓๕	๑.๓๗
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๖๒๘๖.๘๖	๘๘๑	๗.๑๒	
ผลรวม	๖๔๒๕.๖๖	๘๘๙		

จากตาราง ๑๓ พบว่านักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๑๔ คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางค่านทั่วไปของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	การรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๑๘.๓๕	๒๕.๘๘	๒๒.๖๐
ปานกลาง	๒๐.๗๗	๒๐.๑๒	๒๒.๕๘
ต่ำ	๒๐.๘๑	๒๑.๓๘	๒๑.๘๓

จากตาราง ๑๔ ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางค่านทั่วไปของนักศึกษา ๕ กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว ดังปรากฏในตารางที่ ๑๕

ตาราง ๑๕ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลค่านทั่วไปของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๑๖๒๘.๓๖	๔	๒๐๓.๐๕	๒.๒๐*
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๔๕๒๘๑.๖๐	๔๘๑	๙๒.๒๘	
ผลรวม	๔๖๙๑๐.๙๕	๔๘๕		

* $P < .๐๕$

จากตาราง ๑๕ พบว่านักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลทางค่านทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มตามวิธีของนิวแมน-คูสต์ ดังปรากฏในตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางค้ำทั่วไปของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

กลุ่มที่	๑	๕	๔	๓	๒	๑	๒	๓	๔	๕	r	$\sqrt{MS_W/n}$
ความวิตกกังวล	๑๕.๓๕	๒๐.๑๒	๒๐.๓๗	๒๐.๕๑	๒๑.๓๕	๒๑.๘๓	๒๒.๕๕	๒๒.๖๐	๒๕.๕๔			
๑	๑๕.๓๕	.๓๖	๑.๔๑	๑.๕๖	๒.๐๔	๒.๕๓	๓.๒๓	๓.๒๕	๖.๕๕*	-.๕	-.๕.๘๘	
๕	๒๐.๑๒		.๖๕	.๓๕	๑.๒๘	๑.๓๑	๒.๕๓	๒.๕๕	๕.๘๓	-.๘	-.๕.๓๕	
๔	๒๐.๓๗			.๑๕	.๖๓	๑.๐๖	๑.๘๘	๑.๘๔	๕.๑๘	-.๓	-.๕.๕๕	
๓	๒๐.๕๑				.๕๘	.๕๑	๑.๖๘	๑.๖๕	๕.๐๓	-.๖	-.๕.๕๐	
๒	๒๑.๓๕					.๕๔	๑.๒๐	๑.๒๑	๕.๕๕	-.๕	-.๕.๑๓	
๑	๒๑.๘๓						.๓๖	.๓๗	๕.๑๑	-.๕	-.๕.๘๖	
๒	๒๒.๕๕							.๐๑	๓.๓๕	-.๓	-.๕.๕๓	
๓	๒๒.๖๐								๓.๓๕	-.๒	-.๓.๗๑	
๔	๒๕.๕๔											

* พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตารางที่ ๑๖, ปรากฏว่านักศึกษากลุ่มที่ ๒ มีความวิตกกังวลค้ำทั่วไปมากกว่านักศึกษากลุ่มที่ ๑ และมากกว่านักศึกษากลุ่มที่ ๕ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ มีความวิตกกังวลทางค้ำทั่วไปไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๑๗ คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลโดยส่วนรวมของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	การรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๓๘.๗๘	๔๕.๕๖	๔๒.๕๔
ปานกลาง	๓๘.๖๓	๓๗.๗๓	๔๒.๑๓
ต่ำ	๔๑.๒๗	๔๐.๓๓	๔๓.๘๕

จากตาราง ๑๗ ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลรวมของนักศึกษา ๕ กลุ่มโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว ดังปรากฏในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลรวมของนักเรียน ๕ กลุ่ม

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๕๔๖๗.๐๗	๘	๖๘๓.๓๘	๒.๕๑ *
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๑๓๒๘๕.๘๘	๔๘๑	๒๗๐.๘๕	
ผลรวม	๑๓๘๔๕๓.๐๖	๔๘๙		

* $P < .๐๕$

จากตาราง ๑๘ พบว่านักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มมีความวิตกกังวลรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มนี้ตามวิธีของ นิวแมน-คูดส์ ดังปรากฏในตาราง ๑๙.

ตาราง ๑๕ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลรวมของนักศึกษา ๕ กลุ่ม

กลุ่มที่	๑	๕	๔	๘	๗	๖	๓	๙	๒	r	$q \sqrt{MS_W/n_i}$
ความวิตกกังวล	๓๘.๓๘	๓๗.๓๓	๓๘.๖๓	๔๐.๓๓	๔๑.๒๗	๔๒.๑๓	๔๒.๕๔	๔๓.๔๕	๔๕.๕๖		
๑	๓๘.๓๘	๒.๙๕	๓.๘๕	๕.๕๕	๖.๔๘	๗.๓๕	๗.๗๖	๘.๖๗	๑๐.๓๘*	๙	๑๐.๐๘
๕	๓๗.๓๓		.๘๐	๒.๖๐	๓.๕๓	๔.๔๐	๔.๘๑	๕.๗๒	๗.๘๒	๘	๘.๘๕
๔	๓๘.๖๓			๑.๗๐	๒.๖๔	๓.๕๐	๓.๙๒	๔.๘๒	๖.๙๓	๗	๘.๕๗
๘	๔๐.๓๓				.๘๔	๑.๘๐	๒.๒๒	๓.๑๒	๕.๒๓	๖	๘.๒๔
๗	๔๑.๒๗					.๘๖	๑.๒๘	๒.๑๘	๔.๓๐	๕	๘.๘๖
๖	๔๒.๑๓						.๖๒	๑.๓๒	๓.๔๓	๔	๘.๓๓
๓	๔๒.๕๔							.๙๑	๓.๐๒	๓	๗.๒๐
๙	๔๓.๔๕								๒.๑๑	๒	๖.๓๕
๒	๔๕.๕๖										

* พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตาราง ๑๕ พบว่านักศึกษากลุ่มที่ ๒ มีความวิตกกังวลรวมมากกว่านักศึกษากลุ่มที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๔ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาในค่านิยมสัมฤทธิผลทางการเรียน และในค่านการรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลรวมของนักศึกษา ๕ กลุ่มในค่านสัมฤทธิผลทางการเรียน และในค่านการรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ๒ ชั้น (Two - way Analysis of Variance) ดังปรากฏในตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษา ๕ กลุ่มในค่านสัมฤทธิผลทางการเรียนและในค่านการรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
สัมฤทธิผลทางการเรียน	๓๗๕.๕๓	๒	๑๘๘.๒๖	.๓๐
การรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน	๑๖๐๘.๘๒	๒	๘๐๔.๔๑	๒.๘๓
ความสัมพันธ์รวมกัน	๒๒๖๘๕.๑๕	๔	๕๖๗๓.๒๘	๒๐.๘๕**
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๒๔๖๘๔.๕๐	๘		
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๑๓๒๘๘๖.๐๐	๔๘๑	๒๗๖.๘๕	
ผลรวม	๑๕๗๖๗๐.๕๐	๔๘๙		

** P < .๐๑

จากตาราง ๒๐ เมื่อพิจารณาในค่านสัมฤทธิผลทางการเรียนและในค่านการรับรู้ความถนัดทางค่านการเรียน พบว่ากลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์รวมกัน(interaction) พบว่ากลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาในค่านที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนและในค่านการรับรู้ความถนัดทางการเรียนในระดับต่าง ๆ ดังนี้

๒.๔.๑ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่ากลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๖.๗๓$) จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มตามวิธีของนิวแมน คูสส์ ดังปรากฏในตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนใน ๓ ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ความถนัดทางด้านการเรียน		สูง	ต่ำ	ปานกลาง	r	$q \sqrt{MS_W/n_h}$
ความวิตกกังวล		๓๔.๗๘	๔๒.๕๔	๔๕.๕๖		
สูง	๓๔.๗๘		๗.๗๖*	๑๐.๗๘**	๓	๕.๗๖
	๔๒.๕๔			๓.๐๒	๒	๖.๓๖
ปานกลาง		๔๕.๕๖				

** พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

* พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตาราง ๒๑ ปรากฏว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง และกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ มีความวิตกกังวลมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และที่ระดับ .๐๕ ตามลำดับ ส่วนนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๔.๒ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนปานกลาง โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๑.๒๕$)

๒.๔.๓ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = .๖๒$)

๒.๔.๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง โดยที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่ากลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๑.๕๒$)

๒.๔.๕ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง โดยที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒.๕๔$)

๒.๔.๖ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ โดยที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนใน ๓ ระดับ ปรากฏว่ากลุ่มนักศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = .๑๓$)

๒.๕ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความ

ถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ดังปรากฏในตาราง ๒๒ ตาราง ๒๔ และตาราง ๒๕

ตาราง ๒๒ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๒๘๕๕.๓๘	๒	๑๔๒๗.๖๙	๕.๓๓ **
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๕๓๕๙๗.๓๕	๒๐๐	๒๖๗.๘๘	
ผลรวม	๕๖๔๕๒.๖๘	๒๐๒		

** P < .๐๑

จากตารางที่ ๒๒ พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริงมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาตามวิธีของ นิวแมน-คูลส์ ดังปรากฏในตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง

กลุ่มที่				F	$\sqrt{MS_W/n_h}$	
	๑	๕	๘			
	ความวิตกกังวล	๓๘.๗๘	๓๗.๗๓	๔๓.๕๕		
๑	๓๘.๗๘		๒.๕๕ ^{**}	๘.๖๗ ^{**}	๓	๘.๓๘
๕	๓๗.๗๓			๕.๗๒ [*]	๒	๕.๖๑
๘	๔๓.๕๕					

** พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑
 * พิสัยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตาราง ๒๓ ปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๘ มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมากกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ ๕ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนนักศึกษาในกลุ่มที่ ๑ และนักศึกษาในกลุ่มที่ ๕ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๒๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๑๓๕๕.๗๓	๓	๔๕๑.๕๗	๑.๖๖
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๖๑๑๑๓.๓๘	๒๒๘	๒๗๒.๘๓	
ผลรวม	๖๒๔๖๙.๑๑	๒๓๑		

จากตาราง ๒๔ พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง คือกลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๔ กลุ่มที่ ๖ และกลุ่มที่ ๘ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตาราง ๒๕ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

กลุ่มที่	N	$\bar{X}$	S.D.	t
๓	๓๕	๔๒.๕๔	๑๖.๑๕	.๗๒
๗	๓๔	๔๑.๒๗	๑๖.๕๐	

จากตาราง ๒๕ พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คือกลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๗ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผู้วิจัยได้คำนวณเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนใน ๓ ระดับ คือ นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ไม่ตรงกับความเป็นจริง และนักศึกษามีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งปรากฏในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนแตกต่างกันใน ๓ ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	๑๒๒๗.๘๓	๒	๖๑๓.๙๑	๒.๒๒
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	๑๓๗๒๒๕.๒๓	๒๙๗	๔๖๒.๑๑	
ผลรวม	๑๓๘๔๕๓.๒๓	๒๙๙		

จากตาราง ๒๖ พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ต่างกันทั้ง ๓ ระดับ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕